

17 ára gamla Eivy Olsen úr Havn:

Í USA við Rotary

GUNVÖR HOFGAARD

Eivy Olsen úr Havn var í USA í eitt ár við felagnum Rotary. Hon er 17 ára gomul og gongur nú í 1. g í Hóydølum. Eivi hevur altíð dámt væl enska málið og tí tók hon av beinanvegin, tá hon fekk møguleikan at fara til USA, búgva hjá familjum og ganga í skúla. Hetta var í 94/95.

-Hví fór tú avstað?
- Eg tímdi ikki niðan í Hóydalar beint aftaná 10. hevd hug til eina avveksling og vildi uppliva nakað nýtt, so tí fór eg avstað.

-Hvat søgdu foreldrin hjá tær til tað?
- Tey søgdu onki serligt, tey hildu ikki, at eg meinti tað, at tað bert var eitt upplöp. Men tá eg so kom heim við faldarum, søu tey, at eg ætlaði mær avstað og tosaðu so við ymisk, sum vistu um sovond og fingi alt gott at vita.

-Hvat gjørdi tú so aftaná?
- Eg og ein vinkona fóru niðan í húsið hjá Føroya Ungdómsráði og fingi okkum faldarar, og so sendi eg umsókn til Rotary.

-Hví valdi tú Rotary?
- Eg jvaðist ímillum AFS og Rotary, men valdi Rotary tí tað var biligan. Rotary er ikki eins og AFS, í Rotary skalt tú skifta familju helst triggjar ferðir.

-Hví valdi tú USA?
- Dreymin var at sleppa til Australia, men tað var so dyrt, eg vildi tí okkurt enskitalandi land, og England var

ov nær, so tað bleiv USA.
-Nær fórt tú avstað og

TØKK

Inniliga takki eg tykkum øllum bæði nær og fjar, sum gleddu meg á áttatiára degnum 10. januar, tykkum sum ringdu, sendu fjarrit, blómur og gávur, og tykkum sum komu inn á gólvíð. Eisini takki eg øllum tykkum sum komu í Róðrarneystið og tykkum sum sták-aðust og gjørdur alt so hugnaligt fyri mær. Tit øll gjørdur mær dagin so ógloymandi.

Hjartans tøkk øll somul.

Kærar heilsanir
Dinna Dalsgarð,
Argir

Kunnugt verður fyri ætt og vinum, at

HANNIS KRAGESTEN
Tórshavn

andaðist á Ríkissjúkrahúsinum hósdagin 22. februar, 67 ára gamal. Jarðferðin verður úr Vesturkirkjuni sunnudagin kl. 14.

Fyri tey avvarðandi
Jenny

hvussu?

- Eg fór avstað 13. august við flogfari til Danmarkar, har var eg í fyra dagar. Síðani gekk leiðin til New York, úr New York fleg eg til Boston. Har var familjan og tók imóti mær. Vit koyrdu so til New Hampshire til byn Bow (3-4000 íbúgvavar), sum er forstaður til høvuðstaðin Concord (uml. 100.000 íbúgvavar).

-Hvat var fyrsta fatanin, tú fekk av familjuni?

- Eg veit ikki, tey søu rík út, bilurin var ógilega stórur og flottur, annars so vóru tey fitt og prátangarsom. Tað var virkilega flóvishgt at mæta teimum, tey vistu ikki hvussu eg sá út, so eg mátti bara ganga yvir til tey og siga: "Hi, my name is Eivy". Pápin æt Richard Bean og var 42 ár, mammán æt Andrea, hon var 43 ár, tey áttu tvær døttur, sum itu Jennifer og Michelle og vóru 21 og 18 ára gamlar. Jennifer búið ikki heima, hon var flutt til spekin at búgva.

Foreldrin vitjaðu ógantið Jennifer, tí tey hildu, at tað var skeivt, at hon skuldi búgva hjá spekinum áðrenn, hon var gift. Tað haldi eg vera ógulega løgð, tí tey vóru ikki so religiøs, tey vóru bert í kirkju á jólum.

-Hvussu dámdi tær í skúlanum?

- Í skúlanum dámdi mær

ógilega væl, tað einasta, sum var kediligt var, at vit vóru ikki deild upp í flokkar sum her. Vit gingu ímillum flokk-amar har lærarin sat og tað gjørdi, at tað var nokk so ringt at koma at kenna nakran ordiliga væl. Skúlin var í fyra hæddum og har gingu 1200 næmingar, so hann var "kempistórur".

-Gjördu tú annað enn at ganga í skúla?

- Nei, tað gjørdi eg ikki.

-Fortel frá einum vanligum gerandisdegi.

- Kl. 7.00 fór eg upp og gjørdi meg klára og fór so í skúla. Skúlin, sum eg og Michelle gingu í var í Concord, so Michelle koyrði í skúla.

Kl. 8.00 var eg í skúlanum. Kl. 8.40 skuldi eg skriva inn, at eg var komin í skúla, tað skuldu øll gera. Einaferð tá eg kom ov seint, skuldi eg sita uttanfyri skrivstovuni hjá stjóranum í ein tíma, bara sita har einsamall, tað var kavrótíð.

Kl. 14.30 tók eg skúlabussin heim, hasin stóri ljóti skúlabussurin, leggur hon afturat.

Kl. 15.00 var eg heima. Eg setti meg frammanfyri sjónvarpið, hugdi eina løtu, át, hugdi meir at sjónvarpi, gjørdi lektur og so hugdi eg aftur at sjónvarpi. Men tað var bert í fyrstuni, at eg

hugdi so nógv at sjónvarpi, tá eg hevði venð har í eina tíð, hevði eg fingið nakrar vinkonur. Annars so var tað nokso ringt at koma í kontakt við fólk.

Kl. 18.00 ótu vit nátturða. Um 22.00-23.00 tíðina fór eg í song.

-Hvussu var maturin, ótu tit bara "junkfood"?

- Nei, vit ótu ikki bara "junkfood". Vit ótu nógv kjøt og, onkuntíð keypti pápin fisk, men tað vóru bara vit bæði, sum ótu fisk, mammán og Michelle dámdu ikki fisk.

Annars var næsten allur matur liðugt gjørdur, tá tú keypti hann t.d. um mammán skuldi baka eina koku, so keypti hon liðugt gjørt deiggi, koyrði tað í ein form og síðani inn í microovnin. Og rugbreyð ótu tey sleit ikki.

Einaferð tá eg var í býnum, var eg so "heldig" at finna ein pakka av skomum rugbreyði, eg keypti hann, hóast breyðð sá løgi út, tað var næstan svart. Men tá eg kom heim, himmals glað, og skuldi fáa mær ein lekan rugbreyðbita, var ongin viðskert, bara plastikkostur og tað vildi eg ikki hava.

-Visti tú so teimum hvussu vit gera mat í Føroyum?

- Nei tað gjørdi eg ikki. Eg hati at gera mat.

-Hvussu var familjan annars?

Hon ristir uppá høvdi. - Eg hevði egðð kamar og deildi wc við Michelle, og tað var ikki bara sum at siga tað. Eg ruddaði wc'íð minst tvær ferðir um dagin, hon fann simpulthen ikki útav at koyra klæðini í skitoysskurvina. Tey skuldu abso-lut liggja og flóta á gólvinum. Og eg noyddist at goyma tannbustina hjá mær fyri Michelle, tí annars brúkti hon hana, hóast hon átti fleiri sjálv, og tað hjálpti onki, at foreldrin søgdu tað við hana, hon SKULDI brúka mína. Foreldrin vóru fitt, men settu kortini mark fyri, hvat eg slapp. Tey sótu altíð uppi og bíðaðu eftir mær og Michelle, tá vit komu aftur úr býnum. Tey vóru rík, tey áttu fyra bílar, pápin átti ein, mammán átti ein, og Michelle átti ein, og so høvdu tey ein, sum tey brúktu at koyra skrell við. Og ikki minni enn 12 telefonir høvdu tey, áttu vóru í húsinum, ein var í garaguni og so høvdu tey eina í húsnum sínum bili. Og fyri ikki at gloyma swimming-poolin, tey høvdu ein stóran svimjihyl í garðinum.

Ferðabist tú har yviri?

- Ja, eg var við familjuni í Florida, millum annað í Disneyworld, í eina viku og í Caribien eisini í eina viku. Og øll vit, sum vóru sum uttanlandastudentar í USA, vóru á skiferu, tað var virkilega stuttligt.

Hvussu leingi vart tú í USA, og nær vart tú aftur í Føroyum?

- Mamma og babba komu eftir mær í USA, tey komu 11. juli og vóru har í tíggu dagar. Síðani fóru vit øll til Danmarkar og vóru har í fýr dagar hjá heiggja mínum. 25. juli fóru vit við flogfarinum til Føroyar, men veðnd var so ringt, so vit vóru í Norra í eina nátt. Tað var ræðuligt, eg var so bangin fyri ikki at náa ólavsøkuna, men vit kláraðu tað tibeit, vit vóru í Føroyum 27. juli. Hon flennir.

-Ert tú glað fyri, árið sum tú vart í USA?

- Ja, tað eri eg. Nú havi eg funnið útav, at Føroyar er besta landið í verðini.